

**POLITICA EUROPEANĂ A
CONCURENȚEI – INSTITUȚIE DE
BAZĂ A REGLEMENTĂRII
MEDIULUI CONCURENTIAL**

Asist.univ. Alina HAGIU
Universitatea din Pitești

Rezumat

Actualitatea și cercetările cu privire la efectele integrării economice regionale asupra concurenței este incontestabilă la nivelul grupurilor regionale, dar mult mai relevant în cazul Uniunii Europene, este faptul că reprezintă singurul grup regional care a făcut istorie în cadrul integrării economice regionale.

Nevoia de investigații în domeniul concurenței, este chiar mai importantă pentru cele mai multe țări în tranziție, inclusiv în România, deoarece acestea urmăresc aceleași obiective de creștere economică și de creștere a nivelului de trai. Iar atingerea acestor obiective e strâns legată de integrarea lor în structurile Uniunii Europene. Toate acestea demonstrează importanța și actualitatea juridică a articolului.

Cuvinte cheie: concurență, integrare economică regională, globalizare, mediul concurențial, politica în domeniul concurenței;

Introducere

Scopul realizării acestui articol de a stabili particularitățile interdependențelor dintre schimbarea caracterului concurenței și procesul de integrare economică regională. Unul din cele patru elemente fundamentale ale economiei de piață, în calitate de sistem economic, este concurența. Reprezentând baza organizării activității economice rationale, rolul concurenței este în continuă creștere, proces accentuat de cele două megatendințe contemporane – globalizarea și regionalizarea.

**LA POLITIQUE COMMUNAUTAIRE DE
LA CONCURRENCE - INSTITUTION DE
BASE DE LA REGLEMENTATION DE
L'ENVIRONNEMENT
CONCURRENTIEL**

Alina HAGIU
Université de Pitești

Abstract

L'actualité des recherches sur les effets de l'intégration économique régionale sur la concurrence est incontestable au niveau des tous les groupes régionaux, mais plus pertinente dans le cas de l'Union Européenne, cet être le seul groupe régional qui a fait la page d'intégration économique régionale. La nécessité pour les enquêtes dans le domaine de la concurrence est encore plus importante pour la plupart des pays en transition, y compris la Roumanie, car elles poursuivent les mêmes objectifs de croissance économique et un accroissement du niveau de vie. Et pour atteindre ces objectifs est étroitement liée à leur intégration dans les structures de l'Union Européenne. Tous ces montrent l'importance et l'actualité juridique de l'article.

Mots-clés: la concurrence, l'intégration économique régionale, la mondialisation, l'environnement concurrentiel, la politique de concurrence;

Introduction

Le but et les tâches de la recherche sont la mise en place des particularités des interdépendances entre les changements de la nature de la concurrence et le processus d'intégration économique régionale. L'un des quatre éléments fondamentaux de l'économie de marché, comme le système économique est la concurrence. En représentant la base de l'organisation rationnelle de l'activité économique, le rôle de la concurrence est en augmentation constante, processus accentué par les deux mégatendances contemporain - la mondialisation et la régionalisation. En

În contextul secolului XX, ca urmare a adâncirii comerțului internațional și a intensificării rolului corporațiilor transnaționale, procese ce însotesc globalizarea, principiile concurenței au devenit foarte importante. Aceeași tendință de creștere a rolului concurenței se manifestă și în prezent, la început de secolul XXI. Procesul de regionalizare a cuprins majoritatea statelor lumii și a generat, la rândul său, modificări în realizarea mecanismului concurenței, a funcțiilor, obiectivelor și formelor de ei manifestare. Concurența și-a reconfirmat rolul său de forță regulatoare decisivă a economiei de piață sub influența schimburilor economice la nivelul organizațiilor regionale, dar și a piețelor mondiale.

Creșterea concurenței, ca urmare a integrării economice regionale, a determinat intensificarea proceselor de creștere a productivității și competitivității, reducerea costurilor și prețurilor, intensificarea proceselor de inovare și cercetare-dezvoltare, toate acestea, în ansamblu, declanșând accelerarea ritmilor de creștere economică și creșterea bunăstării populației.

Spre sfârșitul secolului XX, unul din principalele instrumente de intervenție a statului în viața economică îl constituie politica concurențială. Rațiunea de a fi a politicii concurențiale este generată de faptul că piața nu poate, în mod natural, să funcționeze normal, fiind necesară intervenția din afară. Este bine cunoscut rolul fundamental pe care îl au piața și concurența în garantarea bunăstării consumatorilor, în realizarea unei repartiții corespunzătoare a resurselor și în oferirea unei motivații puternice privind creșterea eficienței și a nivelului tehnic și calitativ al producției. În același timp, principiul economiei de piață deschise nu implică existența unei atitudini pasive față de modul de

conditions du XX siècle, à la suite d'accroître le commerce international des marchandises et d'accroître le rôle des sociétés transnationales, processus accompagnant la mondialisation, les principes de la concurrence sont devenus très importants. La même tendance de croissance de plus en plus du rôle de la concurrence se manifeste aussi au début du XXI siècle. Le processus de régionalisation comprend la grande majorité des états de le monde, et a généré, à son tour, les changements dans l'application du mécanisme de la concurrence, des les fonctions, les objectifs et les formes de sa manifestation. Sous l'influence des échanges économiques au niveaux des organisations régionales, mais aussi aux marchés mondiaux, la concurrence a reconfirmé son rôle comme une force décisive de réglementation de l'économie de marché. L'intensification de la concurrence, à la suite de l'intégration économique régionale, a conduit à favoriser le processus d'accroissement de la productivité et la compétitivité, la réduction des coûts et des prix, l'intensification des processus d'innovation et de recherche et développement, tous ces, en l'ensemble, déclenche l'accélération les rythmes de croissance économique et d'accroître le bien-être la population.

Vers la fin du XXe siècle, l'une des principales formes de l'intervention de l'état dans la vie économique est devenue la politique de la concurrence. La justification d'une politique de concurrence est établi par le fait que le marché ne peut pas naturellement fonctionner normalement, soient nécessaires interventions de l'extérieur. Il est bien connu rôle important joué par le marché et la concurrence en garantissant le bien-être des consommateurs en la réalisation d'une répartition optimale des ressources et en la fourniture d'une puissante motivation sur l'amélioration de l'efficacité et le niveau technique et qualitatif de la production. Pendant ce temps, le principe de la libre économie de marché n'implique pas l'existence d'un passif attitude vis-à-vis du

funcționare a piețelor, ci dimpotrivă impune menținerea unei vigilențe constante, pentru a permite mecanismelor pieței să funcționeze corect. Acest lucru devine cu atât mai necesar în prezent, în condițiile globalizării, caracterizată de adâncirea integrării la nivelul piețelor.

Dacă în trecut politica concurențială se manifesta doar în câteva țări dezvoltate, de-a lungul timpului s-a răspândit progresiv în diferite regiunii ale lumii, pentru ca în prezent să devină un instrument esențial în arsenala politicilor regulatoare. Originile politicii concurențiale, ca instrument de reglementare, se află în Statele Unite ale Americii. Primul act legislativ cu privire la reglementarea concurenței a apărut în SUA încă la sfârșitul secolului XIX, prin adoptarea în 1890 al Actului Sherman (Sherman Act). Aceste acțiuni au fost dictate de apariția în SUA a unor veritabili „giganți” în sectorul petrolier, siderurgic și cel al industriei electrice, care trebuiau anihilați pentru a proteja consumatorii și micilor producători americani. Astfel se creează, pentru prima dată, bazele politicii anti-trust. În Europa, politica concurențială se dezvoltă odată cu crearea Comunității Statelor Europene și devine parte integrantă din proiectul de integrare economică, figurând cu acest titlu în Tratatul de la Roma (anul 1957) în articolele 85 și 86.

În perioada următoare, despre importanța protecției concurenței, s-au convins marea majoritate a țărilor, atât cele dezvoltate sau în curs de dezvoltare cât și cele în tranziție. Spre exemplu, dacă în anul 1980, mai puțin de 40 state aveau legislație de protecție a concurenței, atunci în prezent, circa 86 de state ale lumii au adoptat legi în acest domeniu.

În ceea ce privește promovarea politicilor concurențiale la nivelul grupurilor regionale, menționăm că, până în prezent, nici unul dintre aceste grupuri,

fonctionnement des marchés, mais exige plutôt que le maintien d'une vigilance constante, pour permettre aux mécanismes de marché de fonctionner correctement. Cela est d'autant plus nécessaire dans le contexte mondial actuel de la mondialisation, caractérisée par l'approfondissement de l'intégration au niveaux des les marchés. Limitée dans le passé, au plusieurs pays développés, la politique de la concurrence a été progressivement répartie dans différentes régions du monde pour être aujourd'hui un outil indispensable dans l'arsenal de politiques de réglementation. Les origines de la politique de concurrence comme un régulateur, et dans les États-Unis. La première loi sur la réglementation de la concurrence a eu lieu aux Etats-Unis depuis la fin de la XIX siècle, avec l'adoption en 1890 de la loi Sherman (Sherman Act). Ces actions ont été dictées par l'émergence de réel "géants" en les États-Unis dans le secteur du pétrole, l'acier et l'industrie électrique, qui devraient être anihilé pour protéger les consommateurs et les petits fabricants américains. Cela crée pour la première fois, les principaux anti - confiance. En Europe, la politique de la concurrence est développé en le même temps que la création de la Communauté Européenne et devienne une partie intégrante du projet d'intégration économique, étant donné ce titre dans le traité de Rome (année 1957) aux articles 85 et 86. Plus tard, sur l'importance de la concurrence, ont été convaincu la grande majorité des pays développés, les pays en développement et en transition. Par exemple, en 1980, moins de 40 Etats ont des lois pour la protection de la concurrence, actuellement, environ 86 pays à travers le monde ont des lois dans ce domaine. En ce qui concerne la promotion des politiques de la concurrence au sein des groupes régionaux, garder de mentionner que, jusqu'à présent, personne à l'exception de l'Union Européenne n'a pas élaboré et adopté une politique commune de concurrence, propre à tous les membres de leur propre bloc régional. Seule l'Union Européenne a adopté une politique commune de concurrence, étant un

cu excepția Uniunii Europene, nu și-a elaborat și adoptat o politică concurențială comună unică, proprie tuturor membrilor blocului regional. Doar Uniunea Europeană și-a asigurat o politică concurențială comună, considerând-o fundamental necesară desfășurării normale a adâncirii procesului de integrare. Politica europeană a concurenței, a căpătat recent rolul hotărâtor în reglementarea mediului de afaceri, sub influența noilor condiții ale integrării comerciale. Interesul redus, în trecutul nu atât de îndepărtat, pentru problemele concurenței poate fi explicat parțial prin condițiile istorice și ideologice: politica concurențială prevede, de fapt, o aderare la mecanismele auto-regulatoare ale pieței, ceea ce nu corespunde tradițiilor multor țări europene, fondate pe intervenția directă a statului în economie.

Realitatea din aproximativ ultimele două-trei decenii, după începerea și intensificarea procesului de integrare europeană, concretizată printr-o mulțime de fenomene cu impact negativ, care trebuiau reglementate, a condus la necesitatea instituirii unei legislații de circulație europeană, care să aibă scopul de a reglementa cu strictețe concurența din toate statele membre. În acest context, importanța din ce în ce mai mare a politiciei concurențiale este perfect demonstrată de evoluția numărului de notificări adresate Comisiei Europene, privind pozițiile dominante obținute în urma fuziunilor sau achizițiilor unor întreprinderi de pe teritoriul UE.

În prezent, fiecare țară sau grup regional este în căutarea unei formule proprii de politică concurențială, capabilă să asigure dezvoltarea economică. Chiar și așa, indiferent de condițiile specifice dintr-o zonă sau alta, scopul final al politiciei concurențiale este unic - dezvoltarea concurenței ca atare. Așa cum insistau adeptii modelului clasic, scopul

besoin fondamental de la conduite normale d'approfondir le processus d'intégration. Rôle décisif dans la régulation de l'environnement d'affaires, la politique européenne dans le domaine de la concurrence a pris récent, dans les conditions de l'intégration commerciale. Supposons que l'intérêt diminué dans le passé pas lointain pour les questions de concurrence peut être expliquer en partie par les conditions historiques et idéologiques: la politique de la concurrence prévoit, en effet, l'appartenance au mécanismes autorégulateur du marché, fait qui ne correspond pas aux traditions de nombreux pays européens basé sur l'intervention directe de l'état dans l'économie.

La réalité de la dernière environ deux à trois décennies après le départ et l'intensification de le processus d'intégration européenne, concrétisé par beaucoup de phénomènes avec des conséquences négatives, qui devraient être réglementés, a dicté la mise en place d'un législation européen destinée à réglementer strictement la concurrence dans tous les pays membres. Dans ce contexte, l'importance croissante de la politique de concurrence est parfaitement illustrée par l'évolution du nombre de notifications à la Commission Européenne sur la position dominante résultant de fusions ou d'acquisitions d'entreprises au sein de l'Union Européenne.

Actuellement, chaque groupe régional de pays est à la recherche d'une formule de sa politique de concurrence, capable d'assurer le développement économique. Cependant, indépendamment des conditions spécifiques d'une région ou d'une autre, nous pensons que l'objectif ultime de la politique de concurrence est unique - le développement de la concurrence comme insistent sur le fait les adeptes du modèle classique, pensent que le but du droit de la concurrence ne peut pas être réduite uniquement à une meilleure efficacité. Efficacité, comme le répondre aux besoins des consommateurs, sont les résultats de la concurrence dans le marché. Par conséquent, le but économique actuelle de la politique de concurrence à trois dimensions: efficacité

legislației concurențiale nu poate fi redus exclusiv la obținerea eficienței. Eficiența, ca și satisfacerea nevoilor consumatorilor, sunt rezultate ale concurenței pe piață. Prin urmare, actualul scop economic al politiciei concurențiale este tridimensional: eficiența economică, bunăstarea consumatorilor și concurența inter-companii.

Așfel, asistăm la redefinirea obiectivelor politiciei concurențiale: strategiile companiilor sunt evaluate ținând cont în același timp și de puterea de piață, dar și de câștigurile de eficiență care ar putea rezulta din acestea. În consecință, politica concurențială devine mai tolerantă față de unele strategii ale companiilor, iar criteriul pertinent de evaluare devine bunăstarea, calculată de la suma surplusului consumatorilor și producătorilor, ci nu numai surplusul consumatorului.

Momente importante ale politicii concurențiale a Uniunii Europene

Chiar dacă politica europeană a concurenței este relativ Tânără, succesele înregistrate de ea sunt incontestabile. Prin crearea unui mediu concurențial normal și a protecției concurenței, ea a reușit să-și atingă unul din obiectivele sale principale, făcându-l cel mai mare beneficiar al ei - consumatorul de rând. Obiective de bază ale politiciei europene în domeniul concurenței sunt:

obstrucționarea companiilor de a stabili în mod artificial, prin acorduri, repartiția piețelor; interzicerea efectuării unor puternice concentrări ale puterii economice, care pot conduce la abuzuri de poziție dominantă, prejudiciind interesele altor întreprinderi, și, mai ales, a intereselor consumatorilor;

menținerea pluralității centrelor de decizie economică, în scopul prezentării loialității concurenței și fluidității

économique, la protection des consommateurs et la concurrence entre les entreprises. Ainsi, assistons à la redéfinition de la politique de la concurrence: les stratégies des entreprises sont évaluées en tenant compte également de la coté du marché, mais aussi les gains d'efficience qui pourraient en découler. En conséquence, la politique de la concurrence devient de plus en plus tolérante envers certaines stratégies d'entreprises et les critères d'évaluation devient la richesse, calculé sur le montant du surplus des producteurs et des consommateurs, et non plus seulement le surplus du consommateur.

Moments marquants de la politique de la concurrence objectifs de l'Union Européenne et droit de la concurrence

Bien que la politique européenne de la concurrence soit relativement jeune, ses succès enregistrés sont irréfutables. En créant un environnement concurrentiel normal et la protection de la concurrence, elle a réussi à atteindre l'un de ses principaux objectifs, ce qui est en fait le plus grand bénéficiaire d'entre eux - le consommateur en ligne.

Les objectifs fondamentaux de la politique européenne de concurrence sont:

- l'obstruction les entreprises à créer artificiellement, par le biais d'accords, la répartition des marchés;
- l'interdiction de certaines forte concentration du pouvoir économique, qui peut conduire à des abus de position dominante, porter atteinte aux intérêts d'autres entreprises, mais surtout les intérêts des consommateurs;
- la maintenance de la pluralité des centres de décision économique, avec l'objectif de présentation concurrence loyale sur le marché et la fluidité;
- empêcher l'octroi de l'aide aux entreprises publiques nationales qui perturbent la concurrence dans le marché unique.

L'institution responsable au niveau communautaire, de la manière dont la politique européenne de la concurrence est mis

piețelor; împiedicarea acordării de ajutoare publice naționale întreprinderilor care perturbă concurența pe piața unică.

Instituția responsabilă, la nivel comunitar, de modul în care este implementată politica europeană în domeniul concurenței este Comisia europeană, prin organul său specializat - Direcția generală a concurenței. Deciziile Comisiei pot fi contestate în fața tribunalului de primă instanță al comunității, cu eventual recurs la Curtea Europeană de justiție. Rolul Parlamentului European se reduce la evaluarea acțiunilor Comisiei printr-un raport anual și, de asemenea, de a face observații privind evoluțiile importante din acest domeniu. În afara Comisiei, în cadrul politicilor concurențiale acționează și autoritățile naționale investite cu competențe în acest domeniu. Ca urmare a recentelor propunerii, venite din partea Comisiei, de descentralizare a politicilor concurențiale, rolul autorităților naționale din domeniul concurenței va crește semnificativ.

Spre deosebire de Uniunea Europeană, NAFTA, posedând dispoziții regionale privind protecția concurenței, totuși, nu a instituit un organ supra-național care să ocupe de controlul practicilor anticoncurențiale la scară regională. Fiecare membru al acestui grup dispune de propria legislație în domeniul protecției concurenței. De aceea, există diferențe între prevederile legislațiilor.

Controlul concentrărilor

Concentrările pot îmbrăca diferite forme, precum: fuziuni, participări, întreprinderi comune etc., toate aceste forme implicând o modificare a raporturilor de proprietate. Dispozitivul principal al controlului concentrărilor se efectuează prin „notificarea prealabilă” a părților: înainte de a se petrece operațiunea de concentrare, companiile în cauză obligatoriu trebuie să depună un dosar la

en œuvre, est la Commission européenne, par son organe spécialisé - la Direction générale Concurrence (DG IV). Les décisions de la Commission peuvent être contestée devant le Tribunal de première instance de la communauté, avec éventuellement appel à la Cour Européenne de Justice. Le rôle du Parlement Européen est limitée à l'évaluation des actions menées par la Commission un rapport annuel, et aussi de faire des observations sur des développements importants dans ce domaine. En outre de la Commission, dans le cadre de la politique de la concurrence agissant les autorités nationales investies avec des pouvoirs dans ce domaine. À la suite des récentes propositions de la Commission, de décentralisation de la politique de concurrence, le rôle de la compétition nationale augmentera de manière significative. Contrairement à l'Union Européenne, ALENA, possèdent des dispositions régionales sur la protection de la concurrence, toutefois, n'a pas mis en place un supra organisme national qui traitera de la lutte contre les pratiques anti-concurrentielles au niveau régional. Chaque membre de ce groupe a sa propre législation dans le domaine de la protection de la concurrence. Par conséquent, les différences entre les lois.

Le contrôle des concentrations

Les concentrations peuvent porter des formes différentes, telles que : fusions, participations, entreprises communes, etc., toutes ces formes impliquant un changement dans les relations de propriété. Au niveau communautaire, le contrôle des concentrations est accompli par le règlement no. 4064 à partir de 1987. Le dispositif principal du contrôle des concentrations est fait par "notification préalable" des parties: avant d'aller à la concentration, les sociétés concernées devraient présenter une demande aux autorités de la concurrence, qui après avoir examiné l'affaire, l'avis sera favorable ou prohibitif. En cas contraire, les sociétés découvertes sont passibles d'une peine, avec 10% de chiffre

autoritățile concurenței, care după examinarea dosarului își vor da avizul favorabil sau prohibitiv. În caz contrar, companiile descoperite sunt sancționate cu 10% din cifra de afaceri globală. Dacă se încalcă termenii, se aplică amenzi de la 1000 la 50 000 euro.

Monopolizarea pieței și abuzul de poziție dominantă.

Articolul 82 al Tratatului de la Roma prevede interdicția abuzului de poziție dominantă pe piața comună sau pe o parte substanțială a acesteia din partea uneia sau mai multor întreprinderi, dacă comerțul între statele membre este susceptibil de a fi afectat. Drept abuz de poziție dominantă sunt considerate în special:

impunerea directă sau indirectă a prețurilor sau a altor condiții de tranzacție inechitabile;

limitarea producției, vânzărilor sau a dezvoltării tehnice care prejudiciază consumatorul; aplicarea față de partenerii comerciali a condițiilor inegale pentru prestări echivalente; crearea deliberată a barierelor la intrare în ramură; practicarea unor prețuri inferioare costurilor medii, cu scopul de a elimina concurenții etc.

Astfel, este clar că nu se condamnă existența monopolurilor, ci condițiile și procesul care au permis unei companii de a se stabili pe poziții de monopol. Prin urmare, dacă monopolul rezultă dintr-o tehnică de producție superioară concurenților, poziția de monopol nu va fi contestată. Monopolizarea pieței presupune, prin urmare, intenția de a obține un monopol prin mijloace anticoncurențiale, adică prin împiedicarea intrării de noi companii sau excluderea concurenților. Pentru a constata abuzul de poziție dominantă, autoritățile concurenței evaluatează poziția companiei prin diferite criterii cum ar fi: partea pieței, mărimea barierelor la intrare, gradul de maturitate a pieței, independența comportamentului

d'affaires global. Si sont violent les termes, s'applique des amendes de 1000 à 50 000. Les autorités de la concurrence examinent les effets du projet de la concentration, d'étudier dans quelle mesure cela affectera le niveau des prix après la concentration et le niveau de l'ensemble, résultent les décisions suivantes.

La monopolisation du marché et l'abus de position dominant. L'article 82 du Traité de Rome prévoit l'interdiction des abus de position dominante dans le marché commun ou sur une partie substantielle de celui ou de plusieurs entreprises, si le commerce entre états membres est peu probable d'être affectés. Que abus de position dominante sont considérés en particulier:

- l'imposition directe ou indirecte des prix ou d'autres conditions de la transaction inéquitables;
- la limitation de la production, des les ventes et du développement technique qui préjudice les consommateurs;
- l'application vers les partenaires commerciaux des conditions inégales pour des prestations équivalentes;
- la création délibérée d'obstacles à l'entrée dans la branche;
- la pratique de prix inférieurs à la moyenne des coûts en vue d'éliminer des concurrents, etc.

Il est clair que ne se condamnent pas l'existence de monopoles, mais les conditions et les processus qui ont permis à une société d'établir une position de monopole. Par conséquent, si le monopole résultant d'une technique de production plus élevée que la des concurrents, la position de monopole ne sera pas contestée. La monopolisation du marché suppose, par conséquent, l'intention d'obtenir un monopole par le biais de moyens pratiques anticoncurrentielles, notamment en empêchant l'entrée de nouvelles entreprises ou à exclure les concurrents. Pour trouver l'abus de position dominante, les autorités de la concurrence évaluer la position de la société par des divers critères tels que: la cote de marché, la taille des obstacles à l'entrée, le degré de maturité du marché, l'indépendance

companiei incriminate, talia concurenților, posibilitățile de substituire la nivel de ofertă, etc.

Acordurile orizontale și verticale

În articolul 81 al Tratatului de la Roma este definit principiul general al interdicției înțelegerilor între întreprinderi, care au ca obiect sau pot avea ca efect împiedicare, restrângerea sau distrugerea jocului concurenței în interiorul pieței comune, fiind susceptibile să afecteze comerțul între statele membre. Această interdicție se aplică atât în cazul acordurilor orizontale, cât și a celor verticale. Unele tipuri de acorduri sunt interzise cu desăvârșire, cum ar fi cazul:
întelegerilor orizontale sau verticale de fixare directă sau indirectă a prețurilor; acordurilor cu privire la condițiile de vânzare; acordurilor privind cotele de producție sau livrare; acordurilor privind investițiile; birourilor de vânzare în comun;
întelegerilor de împărțire a pieței; piețelor colective exclusive; înțelegerilor care antrenează discriminarea partenerilor comerciali.

Sanctiunile pentru practicarea de acorduri verticale și orizontale sunt de natură administrativă și penală în același timp, articolul 81 mai are și niște derogări. Ele se referă la înțelegerile care țin de favorizarea dezvoltării sau difuzării noilor produse și procedee de fabricare, care sunt favorabile consumatorilor (care vor cumpăra produse la prețuri mai mici sau de o mai bună calitate): acordurile de exclusivitate; acordurile de licențiere pentru transfer de tehnologie; acorduri de specializare, cercetare și dezvoltare; acordurile de franciză; acordurile în domeniul asigurărilor.

Ajutoarele de stat.

Articolul 87 reglementează ajutoarele de stat, încadrându-le ca incompatibile cu piața comună, dacă ele distrug concurența. Statele membre ale

du comportement de la société incriminé, de la taille des concurrents, les possibilités de substitution à l'appel d'offres etc.

Les accords horizontaux et verticaux

L'article 81 du Traité de Rome a défini le principe général d'interdiction d'accords entre entreprises qui ont comme objet ou peuvent avoir comme effet d'empêcher, de restreindre ou de détruire les jeux de la concurrence dans le marché commun soient susceptible d'affecter le commerce entre états membres. Cette interdiction s'applique à la fois des cases d'accords horizontaux, et la verticale. Certains types d'accords sont totalement interdits, tels que:
- les traites horizontale ou verticale de fixation directe ou indirecte des prix;
- les accords sur les conditions de vente;
- les accords sur les quotas de production ou de livraison;
- les accords sur l'investissement;
- les bureaux de vente en commun;
- les arrangements de partage du marché;
- les marchés collectifs exclusifs;
- les traites qui impliquent la discrimination à l'égard des partenaires commerciaux;

Les sanctions en cas de la pratique des accords horizontale et verticale des accords tels que administratifs et pénaux dans le même temps, l'article 81, a quelques exceptions près. Elles se rapportent aux dispositions relatives à la promotion du développement et la diffusion de nouveaux produits et procédés de fabrication, qui sont favorables aux consommateurs (qui achètent des produits à des prix plus bas ou de meilleure qualité): des accords d'exclusivité, les accords de licence pour le transfert technologie, des accords d'expertise, de recherche et de développement; accords de franchise, les accords dans le domaine de l'assurance.

Des aides d'état

L'article 87 régit les aides d'état, allant comme elles sont incompatibles avec le

Comunității sunt obligate să declare anual Comisiei Europene transferurile financiare în profitul întreprinderilor lor publice.

Noțiunea de transfer de resurse publice, conform reglementărilor Uniunii Europene, cuprinde următoarele categorii: compensarea pierderilor din exploatare (acoperirea lor); aporturi de capital; aporturi la fonduri pierdute; împrumuturi în condiții privilegiate; acordarea de avantaje financiare sub forma ne-perceperei de beneficii sau a ne-acoperirii creațelor; enunțarea la o remunerare normală a resurselor publice angajate; compensarea sarcinilor impuse prin puterile publice într-o manieră generală, orice ajutor finanțiar care întărește poziția întreprinderii beneficiare în raport cu alte întreprinderi concurente, în schimburile intra-comunitare, influențează nefast pe cele din urmă.

Tipurile obișnuite de ajutor de stat, constând în măsuri asupra impozitelor, sunt: creditul fiscal, exceptarea de la impozite, micșorarea impozitelor sau cotelor de impunere și amânarea plății impozitelor. Astfel de măsuri vor fi private ca ajutoare acordate pe seama resurselor publice atât cât reprezintă o pierdere pentru veniturile publice. Ele distorsionează concurența pentru că permit beneficiarului să evite suportarea costurilor fiscale pe care le-ar fi făcut, normal, din propriile resurse financiare și, deci, pună beneficiarul într-o situație mai favorabilă decât alții întreprinzători supuși impozitului respectiv.

Tentative de formare politică internațională în domeniul concurenței

Liberalizarea schimburilor internaționale și a globalizării strategiilor companiilor pot deveni o provocare pentru politicile concurențiale contemporane. Sfera de

marché commun, s'ils détruire la concurrence. États membres de la Communauté sont obligés de déclarer annuel à la Commission Européenne les transferts financiers de ses bénéfices en public. La notion de transfert de ressources publiques, conformément à la réglementation de l'Union Européenne, comprend les catégories suivantes:

- la compensation pour la perte d'usage (la couverture);
- l'apport de capitaux;
- l'apport de la perte de fonds;
- dispenser avec une rémunération normale des ressources publiques employées;
- la compensation des droits imposés par les organismes publics d'une manière générale, toute aide financière qui renforce la position du bénéficiaire par rapport à d'autres entreprises concurrentes dans les échanges intra-communautaires, mal influence sur le celle-ci.

Les types d'aides d'état, consistant en des mesures sur les impôts, sont les suivants: crédit d'impôt, l'exonération d'impôts, moins de taxes ou d'imposer des quotas et de retarder le paiement des impôts. Ces mesures peuvent être considérées comme des prestations accordées en raison des ressources publiques de manière à représenter une perte de recettes publiques. Ils fausser la concurrence, car elle permet au bénéficiaire d'éviter les coûts fiscaux, ce qui serait, bien sûr, de leurs ressources financières et, par conséquent, mettre le bénéficiaire dans une situation plus favorable que les autres entrepreneurs dans le cadre de la question fiscale.

Tentatives de formation de la politique internationale dans le domaine concurrence

La libéralisation du commerce international et la mondialisation des stratégies les entreprises peuvent devenir un défi pour les politiques de la concurrence contemporain. L'ampleur du problème tourne concurrence

acțiune a corporațiilor transnaționale transformă problema competiției într-o globală. În plus, accentuarea globalizării face ca o serie de reglementări comunitare din domeniul concurenței să intre, oarecum, în contradicție cu imperativul asigurării competitivității companiilor europene, în raport cu cele din alte zone ale lumii.

Practicile anticoncurențiale până acum erau evaluate în cadrul juridic național plus cel regional, și nu se ținea cont de eventualele impacturi negative asupra altor țări: de exemplu, o fuziune, aprobată într-o țară, putea aduce prejudicii consumatorilor din alte țări. Prin urmare, întotdeauna există riscul ca legislațiile ce reglementează concurența să se contrazică: o operațiune acceptată într-o țară să fie contestată de parteneri. În plus, asupra unei și aceiași afaceri, fiecare țară își duse propria anchetă, ceia ce înseamnă o dublare a eforturilor. Pentru a încerca remedierea unor asemenea situații, țările dezvoltate s-au angajat să coopereze în domeniul politicilor concurențiale.

Deși s-ar părea că problemele de politică concurențială sunt prerogativă a prezentului, primele încercări de coordonare la nivel internațional s-au făcut încă în anii '30 ai secolului trecut, când Liga Națiunilor a creat un grup de experți însărcinați cu studierea posibilităților de instituire a unui control internațional asupra cartelurilor. În 1948, ONU creează Carta de la Havana prin care propune instituirea unei organizații internaționale - „Organizația Internațională a Comerțului”, a cărei misiune trebuia să devină elaborarea normelor în materie de concurență. Totuși, această lege nu intră nici o dată în vigoare, deoarece este respinsă de SUA, care, astfel, și-a manifestat opțiunea pentru păstrarea suveranității naționale. În principiu, până în 1995, tentativele de cooperare în domeniul concurențial s-au efectuat la nivelul a două organizații

entre les compagnies multinationales à l'échelle mondiale. En outre, le phénomène croissant de la mondialisation fait une série de règles communautaires de concurrence, d'entrer, en quelque sorte, en contradiction avec l'impératif d'assurer la compétitivité des entreprises européennes par rapport à celles des autres parties du monde.

Les pratiques anticoncurrentielles avant ont été évalués dans le droit national plus le droit régional, et ne tiennent pas compte d'éventuels impacts négatifs sur d'autres pays: par exemple, une opération de concentration approuvée dans un pays, qui pourraient porter préjudice à des consommateurs d'autres pays. Par conséquent, il y a toujours un risque que les lois régissant la concurrence à contredire: une opération accepté dans un pays d'être contestée par les partenaires. En outre, sur une affaire et même, chaque pays a sa propre enquête, ce qui est une duplication des efforts. Pour tenter de remédier à ces situations, les pays développés se sont engagés à coopérer dans le domaine de la politique de la concurrence.

Bien qu'il semble que les problèmes de la politique de la concurrence sont de cette prérogative, le premier test de la coordination au niveau international ont été réalisés dans les années 30 du siècle dernier, lorsque la Ligue des Nations a créé un groupe d'experts chargé d'étudier les possibilités d'établir un contrôle sur les ententes internationales. En 1948, la Charte des Nations Unies créée à La Havane en proposant la création d'un organisme international - 'Organisation Mondiale du Commerce (OMC), dont la mission devait devenir la rédaction des règles en matière de concurrence. Toutefois, cette loi ne vient pas tout moment en vigueur, parce que est rejeté par les États-Unis, qui, en conséquence, il a exprimé l'option pour la préservation de la souveraineté nationale.

En principe, jusqu'au 1995, les tentatives de coopération dans le domaine de la concurrence ont été faites à deux organismes internationaux: ONU et l'OCDE. En 1980, l'ONU établit un « code de conduite

internaționale: ONU și OCDE. În anul 1980, ONU elaborează un „Cod de conduită a practicilor comerciale restrictive” care prevedea armonizarea legislațiilor privind funcționarea concurenței, crearea mecanismelor de coordonare între state privind concurența, schimbul de informații și consultații între state, privind practicile comerciale restrictive, controlul și monitorizarea practicilor comerciale ce pot aduce prejudicii comerțului internațional, etc. La rândul său, OCDE efectuează mai multe studii și elaborează rapoarte, privind cooperarea între țările membre în domeniul practicilor comerciale restrictive care afectează schimburile internaționale și crearea unor mecanisme de cooperare. Dar marele neajuns al acestor demersuri este că prevederile nici unuia dintre ei nu sunt obligatorii, cooperarea statelor în acest domeniu fiind în întregime voluntaristă.

Noi tentative de creare a unui cadru de norme de circulație internațională au fost făcute de Organizația Mondială a Comerțului. Ele se referă la domeniul serviciilor și a proprietății intelectuale. Acordurile privind aceste două domenii țin de determinarea practicilor restrictive, furnizare de consultații și regulamente precum și de modul de reglementare a diferendelor cu privire la reclamațiile ce țin de aceste practici.

Prin constituirea a câtorva grupuri de lucru, OMC și OCDE, în continuare caută o soluție viabilă pentru rezolvarea problemelor ridicate de respectarea regulilor concurenței loiale în comerțul internațional. Aceste grupuri au menirea să găsească o formulă de reglementare a concurenței, capabilă să satisfacă comunitatea internațională. Până în prezent, s-au propus crearea a unui sir de instituții, investite cu diferite funcții, cum ar fi: Autoritatea Internațională Antitrust (International Antitrust Authority), Oficiul Politicii Concurențiale

pour les pratiques commerciales restrictives » qui prévoient d'harmoniser les lois sur le fonctionnement de la concurrence, en créant des mécanismes de coordination entre l'état de concurrence, l'échange d'informations et de consultations entre les états sur les pratiques commerciales restrictives, et la surveillance les pratiques commerciales mai préjudice au commerce international, etc.

Pour sa part, l'OCDE a mené plusieurs études et préparer des rapports sur la coopération entre pays membres dans le domaine des pratiques commerciales restrictives affectant les échanges internationaux et la création de mécanismes de coopération. Mais le gros inconvénient de ces approches est que les dispositions de l'un quelconque d'entre eux n'est pas obligatoire, membre de coopération dans ce domaine est entièrement volontaire. Nouveau tentatives de créer un cadre de règles internationales ont été faites par l'Organisation Mondiale du Commerce. Ils se réfèrent à des services et la propriété intellectuelle. Accords sur ces deux domaines liés à la détermination de pratiques restrictives de concurrence, en fournissant des conseils et des règlements et de règlement des différends concernant les plaintes relatives à ces pratiques.

Grâce à la formation de plusieurs groupes de travail, l'Organisation Mondiale du Commerce et l'OCDE, encore la recherche d'une solution viable pour résoudre les problèmes soulevés par les règles de concurrence loyale dans le commerce international. Ces groupes sont destinés à trouver une formule régissant la concurrence, en mesure de satisfaire la communauté internationale. Jusqu'à présent, ont proposé de créer un certain nombre d'institutions investis de différentes fonctions telles que l'autorité antitrust internationale (International Antitrust Autorité), le Bureau politique de la concurrence internationale (International Bureau de la politique de la concurrence), la concurrence internationale (Autorité La concurrence internationale), Tribunal de commerce international (Tribunal de

Internationale (International Competition Policy Office), Autoritatea internațională a concurenței (Autorité Internationale de Concurrence), Tribunalul internațional al Comerțului (Tribunal International de Commerce), Parlamentul Internațional al Comerțului (Parlement International du Commerce) etc.

În octombrie 2001 a fost creată Rețeaua internațională a concurenței (RIC), o rețea virtuală fondată de 14 autorități concurențiale. Ca răspuns la proliferarea regimurilor concurențiale în lume, RIC lucrează asupra promovării cooperării internaționale în acest domeniu și formulării propunerilor privind convergența procedurilor și dispozițiilor de fond. Numărând în anul 2004 mai mult de 86 membri, rețeaua regroupează marea majoritate a autorităților concurențiale din lume. Pentru a-și alimenta proiectele, ea solicită, în egală măsură, sfaturile universităților, șefilor de întreprinderi, grupurilor de consumatori și juriști.

Concluzii

În urma analizei tentativelor efectuate de diverse organisme internaționale, concluzionăm că, comunitatea internațională a realizat importanța priorității a acordurilor multilaterale, care ar putea asigura cadrul legislativ internațional în domeniul concurenței. Supremația acordurilor multilaterale asupra celor bilaterale s-ar putea explica prin faptul că acordurile bilaterale sunt aplicabile numai la nivelul unei regiuni distincte, facilitând implantarea cartelurilor internaționale și crearea de noi practici anticoncurențiale dificil de controlat. Prin urmare este evident că existența cartelurilor favorizează vidul juridic care se creează în regiunile care nu sunt cuprinse în acordul respectiv.

În ciuda eforturilor repetate, din nefericire, până în prezent nu s-a creat un cadru juridic internațional unic care să

Commerce International), du commerce international (Parlement du Commerce International), etc.

En Octobre 2001, a été créé Réseau International de la Concurrence (RIC), un réseau fondé par 14 autorités de la concurrence. En réponse à la prolifération de la concurrence dans le monde, RIC travaille à la promotion de la coopération internationale dans ce domaine et à la formulation de propositions concernant la convergence des procédures et des dispositions de fond. Comptant en 2004, plus de 86 membres, le réseau recueillit grande majorité de la concurrence dans le monde. Pour nourrir ses projets, elle demande dans une égale mesure, des conseils des universités, des chefs d'entreprises, des groupes de consommateurs et des avocats.

Conclusions :

Analyser tentatives faites par divers organismes internationaux, nous pouvons conclure que la communauté internationale a pris conscience de l'importance de priorité multilatérale, qui pourrait fournir le cadre juridique dans la compétition internationale. La suprématie des accords multilatéraux sur le plan bilatéral a expliqué que les accords ne s'appliquent qu'à une région distincte, en facilitant l'implantation des ententes internationales et la création de nouvelles pratiques anticoncurrentielles difficile à contrôler. Ainsi, il est considéré que l'existence de cartels favorise une législation juridique qui est créée dans les régions qui ne sont pas couvertes par l'accord.

Malgré les efforts répétés, avec regret, à ce jour n'a pas créé un seul cadre juridique international pour réglementer la concurrence. Tenant en compte les éventuels sujets qui pourraient être soumis à la réglementation (sociétés transnationales), il est évident que le retard peut être à l'origine de certains de l'influence exercée par eux sur le processus de négociation et de développement. En outre,

reglementeze concurența. Înțând cont de subiecții potențiali care ar putea fi obiectul reglementărilor (corporațiile transnaționale), este clar că întârzierea poate fi cauzată de influența exercitată de aceștia asupra procesului de negocieri și elaborări. În plus, unul din principalii actori ai relațiilor economice internaționale, Statele Unite ale Americii, până în prezent, se opun sistematic proiectelor de reglementare în cadrul unei structuri multilaterale în materie de concurență, pe motiv că s-ar putea încalcă principiul suveranității statelor.

În final, menționăm câteva principii care ar putea sta la baza unui acord multilateral în domeniul concurenței. Aceste principii, au fost formulate în cadrul Declarației de la Doha: definirea clară a conceptului de concurență; aplicarea unor principii de bază: transparentă, ne-discriminare, corectitudine; problematica transfrontalieră: export, import, carteluri, concentrări, și achiziții; tratament special și diferențiat: necesitatea abordării flexibile, excepții și exceptări; interesul public - rațiunea existenței excepțiilor și exceptărilor; asistența tehnică, sprijin acordat țărilor în tranziție și în curs de dezvoltare pentru întărirea instituțiilor din domeniul concurenței.

Un acord conținând principiile enumerate, ar putea sta la baza cadrului legislativ internațional care ar lua în considerație interesele tuturor statelor, mici sau mari, dezvoltate sau în curs de dezvoltare, în tranziție sau cu sistem de piață funcțional.

Bibliografie

Dragomir C., 2004, „Afaceri economice internaționale. Probleme, provocări și perspective”, Editura Expert, București.
Faulkner D., 2004, „Elemente de strategie concurențială”, Editura Teora, București.
Gavrilă I., 2008, „Competitivitatea și

l'un des principaux acteurs dans les relations économiques internationales, les États-Unis, jusqu'à présent, systématiquement s'opposer au projet de règlements à l'intérieur d'une structure multilatérale en termes de concurrence, au motif que cela pourrait violer le principe de la souveraineté des états. Enfin, nous tenons à mentionner certains principes qui pourraient être la base d'un accord multilatéral sur la concurrence. Ces principes, que nous sommes entièrement d'accord, ont été formulées dans le cadre de la Déclaration de Doha:

- Pour définir clairement la notion de concurrence;
- Application des principes de base: la transparence, la non-discrimination, l'équité;
- Les problèmes transfrontaliers: l'exportation, l'importation des cartels, la concentration, et des acquisitions;
- Le traitement spécial et différencié: la nécessité d'une approche souple, les exceptions et dérogations;
- L'intérêt du public - les raisons de l'existence d'exceptions et d'exemptions;
- L'assistance technique, appui aux pays en transition et en développement des institutions pour le renforcement de la concurrence.

Un accord avec les principes énumérés, pourrait à la base du cadre juridique international qui tienne compte des intérêts de tous les états, grands ou petits, développés ou en développement, en transition ou système de marché fonctionnelle.

Bibliographie

- 1.Dragomir C., 2004, „Les affaires économiques internationales. Problèmes, défis et perspectives”, La publication Expert, Bucarest;
- 2.Faulkner D., 2004, „Eléments de stratégie de la concurrence”, La publication Teora, Bucarest;
- 3.Gavrila I., 2008, „La compétitivité et

- mediul concurențial”, Editura Economică, București.
- Guedj A., 2000, “Praqtique du droit de la concurrence national et communautaire”, LITEC, Paris;
- MIHAI E. 2004, - Competitivitatea economică: libertate și constrângere juridică, Editura Lumina Lex, București;
- Porter M.E., 2008, – Despre concurență, Editura Meteor Press, București:
- <http://www.europa.eu.int>
- <http://www.competition.ro>
- l'environnement concurrentiel”, La publication Economique, Bucharest;
- 4.Guedj A., 2000, “Praqtique du droit de la concurrence national et communautaire”, LITEC, Paris;
- 5.MIHAI E. 2004, - Compétitivité économique: liberté et contrainte juridique, La publication Lumina Lex, Bucharest;
- 6.Porter M.E., 2008, – De concurrence, La Publication Meteor Press, Bucharest:
7. <http://www.europa.eu.int>
<http://www.competition.ro>